

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΡΘΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΥΠΙΚΟΝ

Ψάλλεται ἀπὸ τῆς 11ης (23.00) πρὸ τοῦ μεσονυκτίου τοῦ Μεγ. Σαββάτου.

Περὶ ὥραν 11ην (ἢ 23ην) τῆς νυκτὸς εἰσερχόμεθα ἐν τῷ ναῷ.

Ὁ ἱερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεός... Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι. Βασιλεῦ οὐράνιε... Τὸ Τρισάγιον, Κύριε, ἐλέησον (δωδεκάκις). Δόξα... Καὶ νῦν... Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (τρὶς), καὶ ὁ ν' (50ός) Ψαλμός (σελ. 24).

Ἐπειτα ψάλλεται μετὰ στίχου: Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐπειτα ψάλλεται ὁ Κανὼν.

Ἦχος πλ. β'. Ἰσθὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

«**Κ**ύματι θαλάσσης τὸν κρύψαντα πάλαι διώκτην τύραννον ὑπὸ γῆς ἔκρυψαν τῶν σεσωσμένων οἱ παῖδες ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Μετά τὴν θ' Ἰωδὴν λέγεται ἐντὸς τοῦ Βήματος τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ τροπάριον·

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἔπειτα ἡ Ἐκτενής, καὶ γίνεται ἀπόλυσις.

Τότε σβήνουν τὰ φῶτα τοῦ Ναοῦ, καὶ ὁ ἱερεὺς ἐξερχόμενος πρὸ τῆς ὡραίας Πύλης κρατεῖ ἀνημμένην λαμπάδα καὶ ψάλλει εἰς ἦχον πλ. α'.

Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς καὶ δοξάσατε Χριστὸν τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν.

Μετά ταῦτα ὁ προεξάρχων κληρικός, προπορευομένων τῶν ἀρχιερέων, ἐξέρχεται τοῦ ἱεροῦ βήματος, ψάλλων ἀργῶς μετ' αὐτῶν τὸ ἐπόμενον·

Ἦχος πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, ἄγγελοι ὕμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὑπὸ τῶν Χορῶν, ἔως ὅτου φθάσουν εἰς τὸν προσδιωρισμένον τόπον ἢ ἐξέδραν. Ὁ ἀρχιδιάκονος τότε ἐκφωνεῖ· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς... καὶ ὁ προεστῶς ἀναγινώσκει τὸ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον (ιστ', 1-8)

Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσι τὸν Ἰησοῦν. Καὶ λίαν πρῶτὴ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ

αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Ἔπειτα ὁ ἱερεὺς θυμιᾷ τρις τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ἐκφωνεῖ·

Δόξα τῇ ἀγία καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

*Ἐν συνεχείᾳ ψάλλει τρις τὸ ἐπόμενον τροπάριον.
Ἦχος πλ. α΄.*

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Οἱ χοροὶ ψάλλουσι τὸ αὐτὸ ἐξάκις, τοῦ Πατριάρχου (ἢ ἀρχιερέως, ἢ τοῦ προϊσταμένου) θυμιῶντος καὶ λέγοντος τοὺς ἐπομένους τέσσαρας στίχους.

Στίχος α΄. Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχος β'. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχος γ'. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχος δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα. Χριστὸς Ἄνέστη. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ἔπειτα πάλιν· Χριστὸς Ἄνέστη... ἀπὸ κοινοῦ.

Συναπτὴ μεγάλη καὶ ἡ ἐκφώνησις· Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα κ.λπ. Εἰσερχόμεθα ἔπειτα εἰς τὸν ναὸν καὶ ψάλλομεν τὸν ἐξῆς κανόνα.

Ἦδὴ α'. Ἦχος α'. Εἰρμός.

«**Ἀ**ναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν, λαοί· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας».

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ σὲ

ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος. Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

*Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα...
Ἔπειτα τό, Χριστὸς Ἀνέστη... (τρὶς).*

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

*Ταῦτα λέγονται μεθ' ἐκάστην Ἰῶδὴν.
Αἴτησις καὶ ἐκφώνησις· Ὅτι σὸν τὸ κράτος...
Ἰῶδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.*

«**Δ**εῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα».

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἑστερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον, Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

*Καταβασία· Δεῦτε πόμα πίωμεν...
Αἴτησις καὶ ἐκφώνησις· Ὅτι σὺ εἶ...
Ὑπακοή. Ἦχος δ'.*

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριὰμ καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ ἀγγέλου· τὸν ἐν φωτὶ αἰδίῳ ὑπάρχοντα μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; Βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱὸς τοῦ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἦδὴ δ'· Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω φαεσφόρον ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα. Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος».

Ἄρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός· ὡς βροτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἄμωμος δέ, ὡς ἄγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν στέφανος χρηστός, ἐκουσίως ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυῖδ πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἔκβασιν ὀρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

*Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς...
Αἴτησις καὶ ἐκφώνησις· Ὅτι ἀγαθὸς καὶ
φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις...
Ἰδὴ εἶ. Ὁ Εἰρμός.*

«Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη· καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπειγόντο Χριστέ, ἀγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μηνήματος, ὡς Νυμφίω καὶ συνε-

ορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεις, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

*Καταβασία· Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος...
Αἴτησις καὶ ἐκφώνησις· Ὅτι ἡγιασται...
Ἰδὴ σ'· Ὁ Εἰρμός.*

«**Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων, Χριστέ· καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου».

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα, Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καὶ ἀνέωξας ἡμῖν Παραδείσου τὰς πύλας.

Σῶτέρ μου, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ Πατρί, συνανέστησας παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

*Καταβασία· Κατῆλθες...
Αἴτησις καὶ ἐκφώνησις· Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεύς...
Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.*

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες, Ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νι-

κητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ μυροφόροις φθεγγάμενος. Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων Ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντά ποτε ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητοῦσαι ὡς ἡμέραν μυροφόροι κόραι καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων· Ὡ φίλαι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν, Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον· Σάρκα ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδάμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι· ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ· καὶ κλαύσωμεν καὶ κράξωμεν· Ὡ Δέσποτα, ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ἔπειτα τὸ Μηνολόγιον καὶ τὸ παρὸν ὑπόμνημα.

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα αὐτὴν τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι

Χριστός κατελθὼν πρὸς πύλην Ἰδου μόνος,
λαβὼν ἀνῆλθε πολλὰ τῆς νίκης σκῦλα.
Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

*Ἔπειτα λέγομεν χύμα ἐκ τρίτου τό, Ἀνάστασιν
Χριστοῦ θεασάμενοι... καὶ τό, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς
ἀπὸ τοῦ τάφου...*

Ἰδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ὁ** παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμε-
νος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς καὶ διὰ πάθους
τὸ θνητὸν ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν· ὁ μό-
νος εὐλογητὸς τῶν πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδο-
ξος».

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες ὀπίσω σου
ἔδραμον· ὄν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζή-
τουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν· καὶ
Πάσχα τὸ μυστικὸν σοῖς, Χριστέ, μαθηταῖς εὐηγ-
γελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδου τὴν κα-
θαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν,
καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον

εὐλογητὸν τῶν πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως οὔσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Καταβασία· Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου...

Αἴτησις καὶ ἐκφώνησις· Εἴη τὸ κράτος...

Ἰδὴ ἡ· Ὁ Εἰρμός.

«**Α**ὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτή, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γενήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου, Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἕως τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε καὶ Πνεῦμα,

τρισὶν ἐνιζομένη ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερού-
 σιαι καὶ ὑπέρθει, εἰς σὲ βεβαπίσμεθα, καὶ σὲ
 εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν...

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή...

Αἴτησις καὶ ἐκφώνησις. Ὅτι ηὐλόγηται...

*Ἔπειτα ὁ διάκονος· Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα
 τοῦ φωτὸς ἐν ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν· καὶ
 ψάλλεται ἡ*

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

«Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ
 γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν καὶ
 ἀγάλλου, Σιών· σὺ δέ, ἀγνή, τέρπου, Θεοτόκε, ἐν
 τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου».

ᾠθ θείας! ᾠ φίλης! ᾠ γλυκυτάτης σου φωνῆς!
 μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσσεσθαι μέ-
 χρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ ἄγκυ-
 ραν ἐλπίδος κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

ᾠ Πάσχα τὸ μέγα καὶ ιερώτατον, Χριστέ, ᾠ Σο-
 φία καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις, δίδου ἡμῖν
 ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ
 ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τὰ τροπάρια ταῦτα συμπάλλονται μετὰ τῶν ἐπομένων μεγαλυναρίων.

Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὸν ἐθελουσίως παθόντα καὶ ταφέντα καὶ ἐξανάσταντα τριήμερον ἐκ τάφου.

Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὸν ἐξανάσταντα τριήμερον ἐκ τάφου, Χριστὸν τὸν ζωοδότην.

Χριστὸς τὸ καινὸν Πάσχα, τὸ ζωόθυτον θῦμα, ἀμνὸς Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

Σήμερον πᾶσα κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὅτι Χριστὸς ἀνέστη καὶ Ἄδης ἐσκυλεύθη.

Δόξα Πατρί.

Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τῆς τρισυποστάτου καὶ ἀδιαιρέτου Θεότητος τὸ κράτος.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε, Παρθένε, χαῖρε· χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη· σὸς γὰρ Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Καταβασία.

Ὁ ἄγγελος ἐβόα τῇ κεχαριτωμένῃ· Ἀγνή Παρθένε, χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῶ, χαῖρε· ὁ σὸς Υἱὸς ἀνέ-

στη τριήμερος ἐκ τάφου.

Φωτίζου, φωτίζου...

Τό, Χριστός Ἀνέστη... (τρῖς). Τό, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (ἅπαξ). Συναπτή μικρά. Αἴτησις καὶ ἐκφώνησις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... Καὶ εὐθύς τὸ

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον

Ἦχος β΄.

Γαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον (τρῖς).

Εἰς τοὺς αἶνους λαμβάνομεν 8 (η΄) στίχους καὶ ψάλλομεν τὰ 4 πρῶτα ἀναστάσιμα τῶν αἰνῶν τοῦ α΄ ἤχου ἐκ τῆς Ὀκτῆχου·

Υμνοῦμέν σου, Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος καὶ δοξάζομέν σου τὴν ἀνάστασιν.

Ἐπειτα τὰ ἐπόμενα στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν.

Ἦχος πλ. α΄.

Στίχος. Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν· Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχος. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θεάς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· δέχου παρ' ἡμῶν χαρᾶς εὐαγγελία, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε καὶ ἀγάλλου, Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχος. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Λὶ μυροφόροι γυναῖκες ὄρθρου βαθέος ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἄφθαρ-

τον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς.

Στίχος. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης! καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστός, τὰ γύναια χαρᾶς ἔπλησε λέγων· κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα Πατρί. Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἶπωμεν ἀδελφοὶ καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Ἔπειτα τό, Χριστὸς Ἀνέστη (τρῖς).

ΕΝ Τῃ ΘΕΙᾳ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Μετὰ τό, Εὐλογημένη ἡ βασιλεία... τό, Χριστὸς ἀνέστη (δεκάκις μετὰ τῶν στίχων) ἄρχεται ἡ θεία

Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου, ἐν ᾗ ψάλλονται τὰ ἐπόμενα ἀντίφωνα·

Ἀντίφωνον α΄. Ψαλμός 65

Στίχος α΄. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Στίχος β΄. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, δότε δόξαν ἐν αἰνέσει αὐτοῦ.

Στίχος γ΄. Εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου. Ἐν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεώς σου ψεύσονται σε οἱ ἐχθροί σου.

Στίχος δ΄. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καὶ ψαλάτωσάν σοι. Ψαλάτωσαν δὴ τῷ ὀνόματί σου Ὑψιστε.

Εἰς ἕκαστον στίχον ψάλλομεν:

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ. Καὶ νῦν. Ταῖς πρεσβείαις...

Ἀντίφωνον β΄. Ψαλμός 66

Κῶσον ἡμᾶς, Γιὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν...

Στίχος α΄. Ὁ Θεὸς οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς καὶ εὐλόγησαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Στίχος β'. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδόν σου, ἐν πᾶσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου.

Στίχος γ'. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.

Στίχος δ'. Εὐλογῆσαι ἡμᾶς, ὁ Θεός, καὶ φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Ἀντίφωνον γ'. Ψαλμὸς 67

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...

Στίχος α'. Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν... (σελ. 367)

Στίχος β'. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν... (σελ. 368)

Στίχος γ'. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοί... (σελ. 368)

Στίχος δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος... (σελ. 368)

**Μετὰ τὴν εἴσοδον
τὸ Εἰσοδικόν.**

Εν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούια.

Καὶ εὐθύς, τό, Χριστός ἀνέστη (τρίς)· τήν, ὑπακοήν· Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ (σελ. 370)...), καὶ τὸ κοντάκιον· Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες... (σελ. 372)...). Ἀντὶ δὲ τοῦ τρισαγίου, τό,

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλούια.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ΄.

Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Στίχος. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

*Πράξεων τῶν Ἀποστόλων
τὸ ἀνάγνωσμα (α΄, 1-8)*

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ πάντων, ὧ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος Ἁγίου, οὓς ἐξέλέξατο, ἀνελήφθη· οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρί-

οις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὄπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός, ἣν ἠκούσατέ μου· Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ; Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· οὐχ ὑμῶν ἔστι γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (α', 1-17)

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν. Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ

τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Θεοῦ· ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης. Οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ. Οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον· ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν. Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας. Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ κέκραγε λέγων· οὗτος ἦν ὃν εἶπον, ὃ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτος μου ἦν. Καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος· ὅτι ὁ νόμος

διὰ Μωυσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.

*Καὶ ἐφεξῆς ἡ θεία Λειτουργία
τοῦ Χρυσοστόμου.*

*Εἰς τό, Ἐξαιρέτω..., τό, Ὁ Ἄγγελος ἐβόα...
Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ...
(σελ. 376).
Κοινωνικόν.*

Ὡμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε.

Ἀντὶ τοῦ, Εἶδομεν τὸ φῶς... καὶ τοῦ, Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου... τό, Χριστὸς ἀνέστη...

Μετὰ τὴν ὀπισθάμβωνον εὐχήν, τό, Χριστὸς ἀνέστη... χύμα (τρὶς). Ἐπειτα ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως ἢ τοῦ προΐσταμένου ὁ ἐπόμενος

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΟΣΤΟΜΟΥ

Εἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαύτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴ τις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴ τις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαύτω νῦν τὸ δηνάριον. Εἴ τις ἀπὸ τῆς πρώ-

της ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἴ τις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρίστως ἑορτασάτω. Εἴ τις μετὰ τὴν ἕκτην ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιοῦται. Εἴ τις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἑνάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴ τις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἑνδεκάτην, μὴ φοβηθῆ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον· ἀναπαύει τὸν τῆς ἑνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης· καὶ τὸν ὕστερον ἐλεεῖ καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει· κάκείνῳ δίδωσι καὶ τούτῳ χαρίζεται· καὶ τὰ ἔργα δέχεται καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται· καὶ τὴν πρᾶξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ πρῶτοι καὶ δευτεροί, τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ῥαθυμοί, τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνείτω πε-

νίαν· ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία. Μηδεὶς ὄδου-
 ρέσθω πταίσματα, συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου
 ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἠλευθέρω-
 σε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος. Ἔσβεσεν
 αὐτόν, ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἐσκύλευσε τὸν
 Ἄδην ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἄδην. Ἐπικράνεν αὐτόν,
 γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· καὶ τοῦτο προ-
 λαβὼν Ἡσαΐας ἐβόησεν. «Ὁ Ἄδης, φησίν, ἐπι-
 κράνθη* συναντήσας σοι κάτω». Ἐπικράνθη, καὶ
 γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη.
 Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη, καὶ
 γὰρ καθηρέθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη.
 Ἔλαβε σῶμα, καὶ Θεῶ περιέτυχεν. Ἔλαβε γῆν, καὶ
 συνήντησεν οὐρανῶ. Ἔλαβεν ὄπερ ἔβλεπε, καὶ
 πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ ἔβλεπε. Ποῦ σου, θάνατε, τὸ
 κέντρον; Ποῦ σου, Ἄδη, τὸ νεῖκος; Ἀνέστη Χρι-
 στός**, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἀνέστη Χριστός,
 καὶ πεπτώκασι δαίμονες. Ἀνέστη Χριστός, καὶ
 χαίρουσιν ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ ζωὴ πο-
 λιτεύεται. Ἀνέστη Χριστός, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐν
 τῷ μνήματι. Χριστός γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀ-

* Ὁ λαὸς ἀναφωνεῖ τό: Ἐπικράνθη.

** Ὁ λαὸς ἀναφωνεῖ τό: Ἀνέστη.

παρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἔπεται τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσσοστόμου·

Ἦ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσὸς ἐκλάμψασα χάρις τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔπειτα, Εὐλογία Κυρίου... καὶ ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως ἢ τοῦ Προϊσταμένου, ἐκφωνοῦντος εἰς τὸ τέλος τό, Χριστὸς ἀνέστη... τρίς, καὶ τοῦ λαοῦ ἀποκρिनόμενου, ὡσαύτως τρίς, Ἀληθῶς ἀνέστη. Ὁ ἀρχιερεὺς ἢ προϊστάμενος· Δόξα τῇ αὐτοῦ τριημέρῳ ἐγέρσει... Ὁ λαός, Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον ἔγερσιν, καὶ ἐν τέλει ὁ ἀρχιερεὺς ἢ ὁ προϊστάμενος τό, Χριστὸς ἀνέστη... ὀλόκληρον.

Καὶ ἀπερχόμεθα τοῦ ναοῦ λαμπαδηφόροι.